

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **EKO Logistics s.r.o.,** se sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem, se sídlem Sluneční nám. 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj,** se sídlem Na Pankráci 1685/17, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2018, č. j. 45 Af 38/2017 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podanou u Krajského soudu v Praze (dále „krajský soud“) dne 27. 12. 2017 se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal toho, aby krajský soud určil, že postup k odstranění pochybností ve věci daně z přidané hodnoty za říjen 2017 u společnosti EKO Logistics s. r. o. prováděný Finančním úřadem pro Středočeský kraj je nezákonný a dále toho, aby krajský soud zakázal správci daně pokračovat v postupu k odstranění pochybností. Stěžovatel, pro případ, že by v době rozhodování krajského soudu o žalobě byl již postup k odstranění pochybností správcem daně ukončen, navrhl rovněž alternativní petit, a to, aby krajský soud deklaroval, že postup k odstranění pochybností byl nezákonný.

[2] Podáním ze dne 22. 2. 2018 omezil poté stěžovatel žalobu na požadavek, aby soud deklaroval nezákonnost postupu k odstranění pochybností, jelikož žalovaný v postupu k odstranění pochybností již nepokračuje. Toto podání vyhodnotil krajský soud jako zúžení předmětu řízení a kvalifikoval je jako částečné zpětvzetí žaloby; proto zastavil

řízení o žalobě ze dne 22. 12. 2017 v části, v níž se stěžovatel domáhal uložení zákazu žalovanému pokračovat v postupu k odstranění pochybností.

[3] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že se o částečné zpětvzetí žaloby nejedná a napadené usnesení je proto nezákonné. Stěžovatel svým podáním ze dne 22. 2. 2018 pouze informoval krajský soud, že zásah změnil svou povahu. Ze zásahu trvajícího se stal z rozhodnutí žalovaného zásah skončený (k povaze zásahů blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160). Stěžovatel tak nezúžil předmět řízení, jak tvrdí krajský soud – tím je nadále postup k odstranění pochybností ve věci daně z přidané hodnoty za říjen 2017. Stěžovatel pouze ze žaloby vypustil jeden z eventuálních návrhů rozsudečného výroku, protože ten již u skončeného zásahu nepřipadá v úvahu, čímž omezil svou žalobu v rozsahu dvou návrhů rozsudečných výroků na jeden, ale nijak nezasáhl do předmětu řízení – zásahu v podobě postupu k odstranění pochybností ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2017. Krajský soud tak nebyl oprávněn řízení o žalobě částečně zastavit. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

[5] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i po splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, zkoumal rovněž, zda není zatíženo vadami, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že je jednoznačné, že se stěžovatel domáhal určení nezákonnosti postupu k odstranění pochybností za konkrétně uvedené zdaňovací období u daně z přidané hodnoty, který byl zahájen konkrétní výzvou. Ochrany se stěžovatel domáhal jednak v rámci primárního žalobního petitu (kumulativně s uložením zákazu pokračovat v postupu k odstranění pochybností), a rovněž v rámci eventuálního žalobního petitu (deklarace nezákonnosti již ukončeného zásahu); těmito petity vymezil rozsah žaloby.

[8] Ze spisu krajského soudu vyplývá, že podáním ze dne 10. 1. 2018 žalovaný předložil krajskému soudu návrh na uspokojení stěžovatele dle § 62 s. ř. s. s tím, že oznámí stěžovateli, že ukončí postup k odstranění pochybností z důvodu, že výzva nesplňovala zákonné náležitosti a požádal soud o stanovení lhůty, ve které je třeba uvedený úkon oznámit soudu.

[9] Dne 15. 2. 2018 žalovaný zaslal stěžovateli sdělení, že vyměřil stěžovateli daň v souladu s daňovým přiznáním a vzniklý přeplatek ve výši 1 313 374 Kč stěžovateli vrátil. Dne 22. 2. 2018. žalovaný zaslal soudu oznámení, že stěžovateli zaslal sdělení ze dne 15. 2. 2018 k postupu k odstranění pochybností; současně sdělil, že dospěl k závěru, že výzva nesplňuje požadavky na ni kladené a z toho důvodu byl postup k odstranění pochybností nezákonný. Krajský soud poté vyzval stěžovatele, aby mu sdělil, zda je

sdělením a postupem žalovaného uspokojen. K tomu stěžovatel uvedl dne 2. 3. 2018, že v dané situaci je podstatné, že byl zadržováním nadměrného odpočtu poškozen; částečně byl odškodněn úrokem podle § 155 odst. 5 daňového řádu, ale pro vznesení nároku podle zákona č. 82/1998 Sb. je třeba disponovat buď rozhodnutím, které ruší výzvu (takové rozhodnutí správce daně nevydal a ani nezahájil žádné řízení k jejímu odstranění) nebo rozsudkem krajského soudu, kterým bude deklarován nezákonný zásah, neboť to ostatně bylo i cílem novely s. ř. s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb.

[10] K uvedenému soud stěžovateli sdělil, že jeho vyjádření vyhodnotil tak, že stěžovatel jednoznačně nevyjádřil své stanovisko, zda je či není uspokojen, proto soud sám posoudí, zda jsou splněny podmínky pro zastavení řízení z důvodu uspokojení stěžovatele dle § 47 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 62 s. ř. s.; přitom vezme v potaz všechny aspekty, na které stěžovatel poukázal. Dne 7. 3. 2018 stěžovatel zaslal soudu sdělení, že nebyl postupem žalovaného uspokojen ve smyslu § 62 s. ř. s., současně uvedl, že bere zpět svůj požadavek na nařízení jednání ve věci.

[11] Sdělením ze dne 22. 2. 2018 nazvaným doplnění žaloby stěžovatel pod bodem III. uvedl: *„Žalobce proto omezuje svou žalobu a vypouští návrh rozsudečného výroku, který navrhl pro případ, že by ke dni vyhlášení rozsudku postup k odstranění pochybností ještě trval. Žalobce tak pouze navrhuje deklarovat nezákonnost postupu k odstranění pochybností pro jeho nezákonné zahájení:“*

[12] Pokud v daném případě neshledal krajský soud relevantní důvody pro postup dle § 62 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 47 písm. b) s. ř. s. byl povinen pokračovat v řízení o žalobě. Dle § 87 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

[13] Krajský soud správně vyhodnotil podání stěžovatele ze dne 22. 2. 2018 jakožto zúžení žaloby, což de facto má stejné důsledky jako částečně zpětvzetí žaloby. Byť tedy stěžovatel vskutku výslovně neuvedl, *že bere žalobu částečně zpět*, nastolil stav, kdy o části žaloby, jejíž rozsah je mimo jiné dán právě i petitem, soud již nemá rozhodovat. Soudní řád správní výslovně neupravuje, jaké následky v takovém případě zúžení žaloby (částečného zpětvzetí) nastanou. Krajský soud proto nepochybil, pokud vycházel analogicky *per* § 64 s. ř. s. z § 96 odst. 1 a 2 občanského soudního řádu, z něhož plyne, že v případě částečného zpětvzetí žaloby rozhodne soud o částečném zastavení řízení v rozsahu, v němž byla žaloba vzata zpět. Krajský soud postupoval správně, pokud zastavil řízení o žalobě v části, v níž se stěžovatel domáhal uložení zákazu žalovanému pokračovat v postupu k odstranění pochybností s tím, že nadále bude v řízení pokračováno v rozsahu stávajícího petitu, tedy o návrhu na určení nezákonnosti postupu k odstranění pochybností. Tímto postupem krajského soudu nebyl nadto stěžovatel nikterak na svých právech zkrácen, neboť jeho věc bude v požadovaném rozsahu projednána a bude o ní rozhodnuto; to ostatně krajský soud i ve výroku usnesení uvedl.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal postup krajského soudu v rozporu se zákonem, proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží; žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu